

Yttrande från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om "Förslag till rådets förordning om inrättande av Europeiska åklagarmyndigheten"

COM(2013) 534 final

(2014/C 170/14)

Föredragande: **Eugen Lucan**

Den 17 juli 2013 beslutade Europeiska kommissionen att i enlighet med artikel 304 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt rådfråga Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om

"Förslag till rådets förordning om inrättande av Europeiska åklagarmyndigheten"

COM(2013) 534 final.

Facksektionen för sysselsättning, sociala frågor och medborgarna, som svarat för kommitténs beredning av ärendet, antog sitt yttrande den 20 november 2013.

Vid sin 494:e plenarsession den 10–11 december 2013 (sammanträdet den 11 december) antog Europeiska ekonomiska och sociala kommittén följande yttrande med 176 röster för, 7 röster emot och 13 nedlagda röster.

1. Slutsatser och rekommendationer

1.1 EESK välkomnar kommissionens ändamålsenliga initiativ. Inrättandet av en europeisk åklagarmyndighet är ett viktigt steg mot en ny rättslig mekanism som skyddar både unionens ekonomiska intressen och EU-medborgarnas bidrag till unionens budget.

1.2 Kommittén anser att unionens ekonomiska intressen måste tillgodoses, men att samstämmigheten i EU:s straffrättsystem bättre kan säkerställas om förordningen på ett korrekt och omsorgsfullt sätt definierar⁽¹⁾ inte bara terminologin, utan i synnerhet även vilka brott som skadar unionens ekonomiska intressen och som därmed måste bli föremål för lagföring i medlemsstaterna. Definitionerna bör införas i förordningen eller kan förtecknas i en bilaga med förebild i förordningen om Eurojust⁽²⁾, eventuellt kompletterad med ett direktiv. Detta kan utgöra en kommande regelram för lagföring av brott mot unionens ekonomiska intressen och säkerställa att principen "nullum crimen sine lege" (inget brott utan lag) efterlevs.

1.3 EESK anser att den europeiska åklagarmyndighetens befogenheter ska begränsas i enlighet med artikel 86.2 i EUF-fördraget. Eftersom det saknas konsekvensbedömningar avseende gränsöverskridande brottslighet är det för tidigt att utvidga åklagarmyndighetens befogenheter i enlighet med artikel 86.4.

1.4 När det gäller tvister där den Europeiska åklagarmyndigheten är part rekommenderar EESK att misstänkta personer tillförsäkras förfaranden i enlighet med de normer som är relevanta för förordningen, i synnerhet EU:s stadga om grundläggande rättigheter, särskilt rätten till rättvis prövning och rätt till försvar, vilket innebär en högre skyddsnivå än i de nationella lagstiftningarna. I "rätten till försvar" inkluderar EESK en garanti för att principen om "jämlighet i medel" för åklagare och försvarare efterlevs.

1.5 EESK föreslår att man utvidgar uppdraget för uppföljningskommittén för det europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter (EIDMR) och ger den nya behörigheter när det gäller att säkerställa grundläggande mänskliga rättigheter och friheter, i synnerhet i anslutning till inrättandet av Europeiska åklagarmyndigheten, och respekten för personers rättigheter i straffrättsliga förfaranden. Uppföljningskommittén skulle samarbeta med alla EESK:s facksektioner och andra organ med behörighet på området på europeisk och nationell nivå. Uppföljningskommittén⁽³⁾ skulle säkerställa kontroll och utvärdering av respekten för mänskliga rättigheter i EU:s förbindelser med medlemsstaterna och med tredjeländer.

⁽¹⁾ Se art. 2 b, art. 4.1 och art. 12 i COM(2013) 534 samt förklaringarna under punkt 4.1 i det här yttrandet, "Mål, definitioner, behörighet".

⁽²⁾ COM(2013) 535 final, art. 3.1: "Eurojusts behörighet ska omfatta de typer av brottslighet som förtecknas i bilaga 1."

⁽³⁾ Uppföljningskommittén verkar inom REX-sektionen. SOC-sektionens ansvarsområden omfattar också aktivt medborgarskap och försvaret av de grundläggande mänskliga rättigheterna.

1.6 Kommittén anser att förfarandet för den europeiska åklagarens förhandsurval ska inbegripa kommissionens samråd med en panel av sakkunniga med företrädare från EESK, Regionkommittén, Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter, revisionsrätten samt Rådet för advokatsamfundet i Europeiska unionen (CCBE). Den rådgivande sakkunnigpanelen bör ha minst 11 medlemmar.

1.7 EESK bedömer att de grundprinciper som styr den europeiska åklagarmyndighetens verksamhet även bör omfatta laglighet och hierarkisk underordning, principer som inte uttryckligen nämns i förordningen.

1.8 Kommittén anser att förordningen dessutom ska fastställa en rad garantier för rättigheter och skyldigheter inom de europeiska åklagarnas verksamhet samt deras ansvar i fall av lagstridigheter eller grova tjänstefel.

1.9 EESK fäster uppmärksamhet vid att bevisning som insamlats och lagts fram av den europeiska åklagarmyndigheten vid rättsinstanser kan skapa situationer som präglas av ojämlikhet och av brott mot principen om "jämlighet i medel", ifall bevisningen har antagits utan validering. I förordningens artikel 32.5 förutsätts berörda personer åtnjuta alla "processuella rättigheter" som de "har i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning" (dvs. naturligtvis även förfaranden för godkännande av bevisning), och därför kan man konstatera att bestämmelserna i förordningen är motstridiga eftersom regleringen kan inkräkta på åtalade personers rättigheter inom den straffrättsliga processen.

1.10 Insamlingen och behandlingen av personuppgifter bör begränsas till personer mot vilka det finns starka indicier om brott mot EU:s ekonomiska intressen. I annat fall kan det bli fråga om ett allvarligt och orimligt intrång i privatlivet.

1.11 Kommittén är av åsikten att inrättandet av Europeiska åklagarmyndigheten utgör en slags garanti för att EU-medborgarnas bidrag till unionens budget skyddas. Definitionerna av brott som skadar unionens ekonomiska intressen bör anges och harmoniseras på ett enhetligt sätt såväl i förslaget till förordning som i förslaget till direktiv.

2. Bakgrund och allmänna kommentarer

2.1 Diskussionerna om inrättande av en europeisk åklagarmyndighet inleddes för över ett årtionde sedan⁽⁴⁾. I maj 2011 antog kommissionen ett meddelande om "Skyddet för Europeiska unionens ekonomiska intressen genom straffrättsliga bestämmelser och administrativa utredningar"⁽⁵⁾, i vilket man lägger fram förslag till förbättringar i skyddet av EU:s ekonomiska intressen.

2.2 Under de tre senaste åren har misstänkta fall av bedrägeri motsvarat ungefär 500 miljoner euro per år i genomsnitt, men det verkliga antalet bedrägerier förmodas allmänt vara mycket större. Endast en mycket blygsam del av det totala värdet, mindre än 10 %, kan återfås från lagöverträdarna⁽⁶⁾. Exempelvis under 2010 uppskattades 46 % av de indrivna beloppen inom ramen för brott mot unionens ekonomiska intressen (på medlemsstatsnivå) komma från den offentliga sektorn, mot 52 % från den privata sektorn. Uppgifterna om bedrägerier fördelar sig på olika områden enligt följande: jordbruk 17 %, cigaretter 1 %, tull 6 %, moms och accis 11 %, EU-institutionerna 27 %, bistånd till tredjeland 19 % samt strukturfonderna 19 %. Olafs rapporter ger vid handen att dessa uppgifter generellt sett stämmer även för åren 2011 och 2012. Detta ger anledning till specifika straffrättsliga lösningar och åtgärder på EU-nivå.

2.3 I juli 2012 antog kommissionen ett förslag till direktiv om "Bekämpning genom straffrättsliga bestämmelser av bedrägerier som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen". Förslaget till direktiv innehåller gemensamma definitioner av brott mot EU:s budget, harmonisering av minimipåföljderna (inklusive fängelse i allvarliga fall) samt gemensamma tidsfrister för preskription.

⁽⁴⁾ Grönbok om straffrättsligt skydd av Europeiska gemenskapens ekonomiska intressen och inrättande av en europeisk åklagare av den 11 december 2011, COM(2011) 715 final.

⁽⁵⁾ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2011:0293:FIN:SV:PDF>.

⁽⁶⁾ Sammanfattning av konsekvensanalysen SWD(2013) 275 final, s. 2, punkt 1.2.

2.4 Under loppet av 2012 och i början av 2013 ägde ett antal diskussioner och möten rum på EU-nivå avseende inrättandet av en europeisk åklagarmyndighet⁽⁷⁾. I sitt senaste anförande om tillståndet i unionen i september 2012 upprepade ordförande Barroso kommissionens åtagande att ge konkret form åt den europeiska åklagarmyndigheten.

2.5 Den 17 juli 2013 lanserade kommissionen ett lagstiftningspaket innehållande flera förordningar som reformerar uppbyggnaden av Eurojust, förbättrar förvaltningen av Olaf och inrättar en europeisk åklagarmyndighet.

2.6 Myndighetens främsta uppgift ska vara att bekämpa brott mot EU:s ekonomiska intressen. Den ska vara behörig att inleda förundersökningar, fastställa påföljder och vid behov ställa personer som misstänks för dylika brott inför rätta vid de behöriga rättsinstanserna i EU:s medlemsstater.

3. Presentation av förslaget till förordning om inrättande av Europeiska åklagarmyndigheten

3.1 Inrättandet av en europeisk åklagarmyndighet är inte en skyldighet, utan en möjlighet. I fördraget om Europeiska unionens funktionssätt fastställs att rådet kan besluta med enhällighet att inrätta Europeiska åklagarmyndigheten efter Europaparlamentets godkännande. Den rättsliga grunden och bestämmelserna i anslutning till inrättandet av Europeiska åklagarmyndigheten återges i art. 86 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt: "För att bekämpa brott som skadar unionens ekonomiska intressen får rådet genom förordningar i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande inrätta en europeisk åklagarmyndighet som baseras på Eurojust."

3.2 Europeiska rådet kan likaledes i enlighet med art. 86.4 i EUF-fördraget utsträcka den europeiska åklagarmyndighetens befogenheter till att även omfatta kampen mot den grova brottsligheten som har ett gränsöverskridande inslag.

3.3 Förordningen om inrättandet av Europeiska åklagarmyndigheten förutsätter fastställande av målen och definitionerna, allmänna bestämmelser (myndighetens ställning och organisation, utnämning och återkallande av ledamöterna, principer), behörighet, bestämmelser om förfaranden vid förundersökningar, straffpåföljder och prövning, bestämmelser om processuella garantier, rättstillsyn, uppgiftsskydd, relationerna mellan åklagarmyndigheten och EU-institutionerna samt budgetfrågor.

3.4 Domstolskontrollen över processuella handlingar från europeiska åklagarmyndigheten ankommer på de nationella organen.

3.5 I enlighet med EU-fördragen⁽⁸⁾ deltar Danmark inte i Europeiska åklagarmyndigheten.

3.6 Storbritannien och Irland faller under en klausul om icke-deltagande på politikområdena rättsliga och interna frågor, och därför står de två länderna utanför åklagarmyndigheten såvida de inte frivilligt och uttryckligen beslutar att delta i den.

4. Särskilda kommentarer

4.1 Mål, definitioner, behörighet

4.1.1 Även om förordningens första artikel "inrättar" Europeiska åklagarmyndigheten, är dess funktionssätt och driftskapacitet utslutande avhängigt av den långsiktiga tillämpningen av direktivet om bekämpning av bedrägerier som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen⁽⁹⁾, där man förtecknar brott och olaglig verksamhet som skadar unionens ekonomiska intressen. Inrättandet av Europeiska åklagarmyndigheten är ändamålsenligt i syfte att skydda EU-medborgarnas bidrag till unionens budget.

4.1.2 De brott som förtecknas i förslaget till direktiv om bekämpning av bedrägerier som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen⁽¹⁰⁾ är följande:

- i. Bedrägerier som skadar unionens ekonomiska intressen (art. 3).
- ii. Brott i anslutning till bedrägerier som skadar unionens ekonomiska intressen (art. 4), exempelvis information som sänts eller inte sänts, penningtvätt, löfte om eller givande av mutor till EU-tjänsteman.

⁽⁷⁾ COM(2013) 534 final; s. 3 och 4.

⁽⁸⁾ Art. 1 och 2 i protokoll nr 22 till EUF-fördraget.

⁽⁹⁾ I förordningens art. 2 b hänvisas till "direktiv 2013/xx/EU".

⁽¹⁰⁾ Även i förslaget till förordning COM(2013) 534 final fastställs att det är fråga om "direktiv 2013/xx/EU".

iii. Anstiften, medhjälp, försök (art. 5 i direktivet föreskriver påföljder för sådana brott utan att definiera dem).

4.1.3 EESK anser att det är nödvändigt med en uttrycklig juridisk definition av brott genom att lägga till ett stycke med tydligt angivande av vilka brott som kan behandlas av Europeiska åklagarmyndigheten. Dessutom bör ringa överträdelser (där skadan understiger en viss gräns, t.ex. 10 000 euro) undantas från Europeiska åklagarmyndighetens befogenhetsområde. Enligt EESK:s förmenande bör samtliga definitioner i direktivet preciseras och även återges i förordningen, inklusive definitionen av "tjänsteman"⁽¹¹⁾ (som utvidgar definitionen från den offentliga sektorn till den privata sektorn). Samtliga definitioner i förslaget till förordning och i förslaget till direktiv bör vara entydiga, detaljerade, harmoniserade och förenhetligade.

4.1.4 I syfte att tydligt avgränsa uppdraget, definitionerna och behörigheten för Europeiska åklagarmyndigheten kan en annan möjlighet enligt EESK vara att ändra vissa artiklar som styr myndighetens verksamhet⁽¹²⁾ genom en bilaga med förebild i förordningen om Eurojust⁽¹³⁾. Bilagan skulle kunna kompletteras och harmoniseras genom ett förslag till direktiv.

4.1.5 Europeiska åklagarmyndighetens behörighet bör vara tydlig och oomtvistlig. Trots att klargörandet av vilka brott som faller inom Europeiska åklagarmyndighetens materiella kompetensområde sker genom hänvisning till nationell lagstiftning om genomförande av EU-lagstiftningen (direktiv 2013/xx/EU) ska förekomsten av villkoren för sådana brott i enlighet med förordningen (exempelvis att de är gränsöverskridande, skadar unionens intressen eller involverar EU-tjänstemän) säkerställa en samstämmig politik inom straffrätten där alla typer av brott mot unionens ekonomiska intressen ska komma i fråga för prövning.

4.1.6 Förordningen ska dock inte utvidga behörigheten för Europeiska åklagarmyndigheten till brott där förundersökningen kan göras av åklagare på nationell nivå. På motsvarande sätt bör man fastställa kriterier för huruvida det föreligger "överordning" i de fall då Europeiska åklagarmyndigheten har underordnade befogenheter. Annars finns det risk för olika rättsliga tolkningar och praxis i medlemsstaterna.

4.1.7 Det kan uppstå fall av gränsöverskridande förundersökningar som leder till situationer där vissa medlemsstater inte samarbetar inom Europeiska åklagarmyndighetens förundersökningssystem. Genom förbindelserna mellan den europeiska åklagaren och delegerade europeiska åklagare är det möjligt att undvika att samma förundersökningar inleds i flera medlemsstater. Man skulle kunna införa en enkel bestämmelse om vilken jurisdiktion som gäller i första hand, så att det påföljande straffet utmätts i den medlemsstat där en rättslig myndighet i första hand har involverats.

4.2 Bestämmelser för inrättande av Europeiska åklagarmyndigheten

4.2.1 "Även om den europeiska åklagaren skulle utses av rådet med Europaparlamentets bifall kan kommissionen spela en viktig roll i förhandsuttagningen, eftersom den 'ska upprätta och lämna in en förteckning över förhandsuttagna kandidater' och 'begära ett yttrande från en panel som den upprättat'⁽¹⁴⁾. Vid urvalsförfarandet rekommenderar EESK att kommissionen under samrådsfasen utökar sakkunnigpanelen från sju till elva medlemmar, att den fastställer antalet kandidater i panelen från EU-domstolen, medlemsstaternas högsta domstolar och nationella åklagarmyndigheter eller andra högkvalificerade och erfarna jurister, och att kommissionen utser företrädare för följande organ till den rådgivande panelen: EESK, Regionkommittén, EU:s byrå för grundläggande rättigheter, revisionsrätten och Rådet för advokatsamfundet i Europeiska unionen (CCBE)."

4.2.2 EESK anser att det som rättslig åtgärd vore lämpligt att införa vissa specifika garantier för att säkerställa att ämbetsmännen är oavhängiga, jämlika och opartiska, men även för att tillförsäkra dem skydd och stabilitet. I detta sammanhang vill EESK fästa uppmärksamhet vid att det är absolut nödvändigt att de europeiska åklagarna är oavsättliga, i synnerhet då det förekommer klagomål mot dem.

4.2.3 Befrielse från uppdraget som europeisk åklagare eller biträdare beviljas av EU-domstolen på begäran av Europaparlamentet, rådet eller kommissionen. Det är EU-domstolen som har behörighet i fall då de delegerade europeiska åklagarna, europeiska åklagaren eller medarbetarna har åsamkat skador för medborgarna. Domstolen ska analysera och behandla klagomål i anslutning till sådana skador. EESK bedömer det vara nödvändigt att domstolen i tvistemål om ersättningar för skador meddelar sitt beslut till Europaparlamentet, rådet och kommissionen.

⁽¹¹⁾ COM(2012) 363 final; art. 4.5.

⁽¹²⁾ Se art. 1 b, art. 4.1 och art. 12 i COM(2013) 534 final.

⁽¹³⁾ COM(2013) 535 final, art. 3: "Eurojusts behörighet ska omfatta de typer av brottslighet som förtecknas i bilaga 1."

⁽¹⁴⁾ COM(2013) 534 final; art. 8.3.

4.2.4 De grundprinciper som styr den europeiska åklagarmyndighetens verksamhet bör även omfatta laglighet och hierarkisk underordning, principer som inte uttryckligen nämns i förordningen. Europeiska åklagarmyndigheten ska även kunna ta upp fall på ämbetets vägnar. Det europeiska förundersökningssystemet skulle bli mer samstämmigt och enhetligt ifall åklagarmyndigheten även hade behörighet att involvera Olaf avseende bindande direktiv och instruktioner.

4.2.5 Det vore lämpligt att genom interna beslut om funktionssätten inrätta effektiva kommunikationsmekanismer som säkerställer att åklagarmyndigheten samt dess åklagare, biträdande åklagare och personal står utanför alla former av yttre påverkan.

4.2.6 I förordningen åtskiljs två olika typer av brott, nämligen de som automatiskt faller inom Europeiska åklagarmyndighetens behörighetsområde (art. 12) samt de (art. 13) som avser brott i anslutning till den första typen (relaterade omständigheter). Så länge det inte finns en samling tydliga definitioner avseende själva brotten och relaterade omständigheter anser EESK att Europeiska åklagarmyndighetens behörighet inte dessutom ska inbegripa fall som tas upp av nationella åklagarmyndigheter (brott som nära sammanhänger med sådana som skadar unionens ekonomiska intressen). De enda kriterier som hänför sig till denna kategori i förordningen är uttrycken "övervägande" ⁽¹⁵⁾ och brott som "grundar sig på samma omständigheter", vilka i avsaknad av tydliga definitioner av brotten ger sken av en oförutsägbar reglering: På vilket sätt är brotten "övervägande"? För involverade personer eller i förhållande till bestämmelser som inte följts? Eller avseende de ekonomiska återverkningarna?

4.3 Arbetsordning för utredningar, lagföring och rättegångsförfaranden

4.3.1 I förordningen fastställs förundersökningsförfaranden utgående från vilka typer av enskilda undersökningsåtgärder som kommer i fråga och under vilka omständigheter, men de får inte tillämpas vid brott som faller inom den materiella behörigheten. Det gäller att på EU-nivå harmonisera olika slags beslut som kan fattas då förundersökningen har slutförts, i synnerhet när det gäller vissa konkreta åtgärder såsom åtal eller beslut om att lägga ner fallet utan påföljd.

4.3.2 Bevisning som insamlats och lagts fram av den europeiska åklagarmyndigheten vid rättsinstanser kan skapa situationer som präglas av ojämlikhet och av brott mot principen om "jämlighet i medel" till förfång för försvaret ifall bevisningen har antagits utan validering. Eftersom Europeiska åklagarmyndigheten har tillgång till institutionellt samarbete med samtliga strukturer, organ, ämbetsverk och byråer i EU, samt med myndigheterna i medlemsstaterna, kan varken den åtalade eller försvaret anses åtnjuta liknande resurser för att påvisa avsaknad av skuld, och därmed efterlevs inte principen om "jämlighet i medel".

4.3.3 Möjligheten att utföra transaktioner i avsikt att säkerställa en god rättsförvaltning kan stå i strid med vissa nationella system och får inte ställas utanför domstolskontrollen. EESK rekommenderar att kommissionen i förordningen fastställer vad som menas med "transaktion" och att tillämpningsvillkoren klarläggs (inklusive fall då Europeiska åklagarmyndigheten har tillerkänts underordnade befogenheter).

4.3.4 Processuella garantier tillerkänns i enlighet med gällande normer, i synnerhet Europeiska unionens stadga för grundläggande rättigheter, misstänkta och andra personer som berörs av Europeiska åklagarmyndighetens förfaranden, och de kan självständigt fastställa vissa rättigheter (rätt att tåga, rätt till rättshjälp) som unionen inte ännu har lagstiftat om. Dessa rättigheter bör tillämpas även på vittnen och inte endast på misstänkta.

4.4 Domstolskontroll

4.4.1 Europeiska åklagarmyndigheten ska betraktas som en nationell myndighet vad gäller domstolskontroll när myndigheten vidtar processuella åtgärder. Kommittén menar att det vore lämpligt att även tillåta domstolskontroll över den europeiska åklagarmyndighetens interna handlingar på EU-nivå.

4.4.2 Europeiska åklagarmyndighetens interna förfarandebestämmelser (arbetsordningen) kan inte endast begränsas till tilldelningen av rättsfall, utan även omfatta andra framträdande aspekter såsom hierarki, struktur, ledning, särskilda uppdrag osv. Även om dessa interna regler inte har någon verkställande betydelse och bara har ett mellaninstitutionellt värde, kan de ur rättssäkerhetssynvinkel betraktas som rättsskapande och bör därför kunna åberopas av EU-medborgare som berörs av en straffrättslig förundersökning. Denna lösning stämmer även överens med artikel 86.3 i fördraget, enligt vilken unionens lagstiftare ska fastställa regler för domstolskontroll av de processuella åtgärder som Europeiska åklagarmyndigheten beslutar om när den utövar sin verksamhet.

⁽¹⁵⁾ COM(2013) 534 final; art. 13 ("Underordnade befogenheter"), första stycket.

4.5 Skydd av personuppgifter

4.5.1 I det specifika sammanhanget kring Europeiska åklagarmyndigheten är regleringen av systemet för dataskydd välriktad och kompletterar unionens lagstiftning om EU-organens behandling av personuppgifter⁽¹⁶⁾. Dessa data kan inte överföras till tredje land såvida det inte finns en överenskommelse om detta. Personuppgifter får bara överföras till tredjeländer om detta är absolut nödvändigt för den konkreta lagföringen och tredjelandet genom en överenskommelse garanterar och följer samma dataskyddsnivå som EU. Övervakningen av all behandling av personuppgifter inom ramen för Europeiska åklagarmyndighetens verksamhet bör anföras Europeiska datatillsynsmannen och behöriga nationella myndigheter.

4.5.2 Behandlingen av personliga data bör begränsas till personer mot vilka det finns starka indicier om brott mot EU:s ekonomiska intressen. I annat fall kan det bli fråga om ett allvarligt och orimligt intrång i enskildas privatliv och en konflikt med EU:s stadga om grundläggande rättigheter.

4.5.3 EESK anser att insamlingen av vissa uppgifter (exempelvis sådana som förtecknas i art. 37.4) inte kan utföras såvida den inte svarar mot ett absolut behov och det finns ett starkt och väsentligt samband med de fakta som eftersträvas i undersökningen. Insamling av vissa personuppgifter i enlighet med nämnda art. 37.4 är en handling som måste motiveras med att det är ett oundgängligt behov inom undersökningen och att det står i samklang med EU:s stadga om grundläggande rättigheter, den europeiska människorättskonventionen och alla starkare bestämmelser om dataskydd i medlemsstaterna.

4.5.4 EESK anser att dessa personuppgifter inte får läggas till i handlingar och register såvida det inte är absolut nödvändigt, i synnerhet i ärenden där de berörda personerna inte åtalas.

Bryssel den 11 december 2013

Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs
ordförande
Henri MALOSSE

⁽¹⁶⁾ I synnerhet förordning (EG) nr 45/2001 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter.